

Lackfi János

A hajlékkészítés zsoltára

Uram, mi, a te híveid,
 roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
 lehozunk téged az égből,
 bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
 megédesítjük a papit is, amivel megetettünk,
 nehogy elcsapd a kis haskódat,
 csinálunk neked babaházat,
 elnevezzük templomnak,
 ott majd minden habos márvány lesz
 meg csipi-csupa aranyozás,
 meg újatatos tekintetű szentecskéekkel
 pakolásszuk tele a főhajót,
 legyen mivel játszanod,
 ha unod magad,
 zenélünk is neked,
 pihepuha zenéket,
 mindenesetre semmi olyasmit,
 amire amúgy szívesen rángatózunk
 őrvjögve a fesztiválokon,
 maradj csak meg, Uram,
 a te kis álmvilágodban,
 csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
 suttogva motyogunk neked
 szép szavakat, és engedelmesen
 ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
 egyszerre vetünk keresztet,
 mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
 vissza pimasz hangsúllyal,
 mint szeretteinknek otthon,
 négy fal között,
 dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
 dehogy kelünk ki fröcsögve magunkból,
 hogy lepofozlak, te büdös kölyök,
 vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
 vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
 nem, Uram, a te házában minden olyan
 szelíden megy és olajozottan, még a Rózsikát
 is csak halkán mószeroljuk, amiért
 rosszul vasalta ki az oltárterítőt,
 és már megint nem oda tette a virágot,
 ahova illik, nem azért mondom, atyám,
 de tudnék magának mesélni erről
 az újatatos asszonyszemélyről,
 olyan cifra dolgokat, hogy esküszöm,
 a füle is kettéállna.

És miután rózsaszín babaszobádat ilyen
 szépen berendeztük, Uram,
 nehogy találkoznod kelljen a valósággal,
 te fogod magad, és össze-vissza csavarogsz
 a világban, nem maradsz meg a jó kis
 kereteid között, én ezt nem is értem, Uram,
 hát mindent megadtunk neked, öntettünk
 harangot, hogy az órát se kelljen nézned,
 építettünk orgonát, hadd búgjon érzelmesen
 a füledbe, erre te meg szabadon
 kószálsz olyan utcákon, ahol még
 az átlagembernek is veszélyes egyedül
 járnia, nem hogy neked, akit eddig
 pátyolgattunk, mindent alád tettünk,
 s tessék, így hálalod meg nekünk.
 Szóba elegvedsz a pénzváltókkal,
 az illegálisokkal, a vágott arcúakkal,
 és összevissza ölelgeted őket, még félreértik,
 Uram, te nem tudod, micsoda rettenetes
 félreértések vannak a világon,
 ha már valakit ölelgetned muszáj,
 hát babusgass minket, eleget fáradtunk
 érte, megérdemeljük, és ezt most
 minden beképzeltiség nélkül mondom.

Uram, te odaheveredsz az utcalányok
 mellé, és törölgeted a maszatos könnyeiket,
 pedig valaki benézhet az utcáról,
 és mit lát, Isten a bordélyban,
 ez rettenetes szalagcím, ennek
 nem tehetsz ki minket,
 vajon gondoltál erre,
 hogy honnan jössz,
 hová tartozol,
 hozzánk tartozol,
 tartozol nekünk,
 erre azoknak a szemérmetlen
 szerencsétleneknek a vállát simítod,
 mintha a koszos porontyaidd lennének,
 és a csuda egye meg, még csak
 nem is azon járatod az eszedet,
 amin mi járatnánk hasonló helyzetben,
 csupa szívjóság vagy, meg részvét,
 hát meddig mész még el, azt mondd meg,
 Uram, meddig, mert mi kezdünk
 torkig lenni a te végtelen jószággal!
 Csak egy kicsit lennél esendőbb,
 csak egy kicsit gondolnál a látszatra
 meg az illendőségre, de nem,
 füttyülsz az egész renomédra,
 amit olyan kinkeservesen építettünk
 évezredek át kártyalapokból.

És odadölsz az utcapadra,
 a koszba, a hajléktalan mellé,
 és eszünkbe juttatod, hogy nálunk
 pince-padlás teli van cuccokkal,
 ő meg két szatyorban hordja az életét,
 hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet,
 és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
 el azonnal a szép kis házunk elöl,
 ő meg a mi szemetünkkel él, megpróbál
 eltakarítani utánunk, lám, mekkora mocskot
 hagyunk a Föld nevű táncteremben,
 mennyi maradékot hajigálunk ki
 fene nagy jómódunkban.
 Uram, nem törödsz a kosszal, a fertőzésveszéllyel,
 az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
 persze, tudom, őket is te teremtetted valahogy,
 akartam is már kérdezni, ugyan,
 minek, mi remekül ellenének
 bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
 egyebek nélkül, fene az izlésedet,
 szarintem a hajléktalanok is jól
 ellenének ezek nélkül, de hát te tudod,
 te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
 nyelvük le, mi, a te híveid, akik hívek
 vagyunk ugyan hozzád, de azért mindennek
 van határa, odadölsz a mellé az árva fickó
 mellé, és mindenfélét duruzsolsz
 a fülebe, szédited, hitegeted, mennyei
 királysággal kábitod, ezerszer újrapörgeted
 vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
 házat, hazát, asszonyt, állást, megbecsülést,
 mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
 mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
 közben igazából csak szétpergő homok
 marad kezünkben, és úgy vágyjuk közeledet,
 Uram, te pedig megcsalsz minket,
 ott heverészel úri kedvedben
 a hidegben azzal az emberrel ott a padon,
 és bennünk nincs elég bátorság,
 hogy odaheveredjünk mellé,
 hogy odaheveredjünk melléd.